

1

หนึ่งช่วงเป็นหมายเลขที่โดดเด่นเหลือเกิน

นี่คือสาเหตุที่ฉันไม่ออกเดท

การเดทครั้งล่าสุดของฉันผ่านมาสักพักแล้ว และถึงแม้ว่าทุกครั้งจะไม่ใช่เรื่องหายหน้า แต่มีหลายครั้งที่ใช่อยู่ ฉันเป็นแม่เหล็กดึงดูดผู้ชายประเภทหนึ่ง ก็ประเภทที่แม่ๆเตือนลูกสาวให้ระวังนั่นแหละ

หมอนี่เองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

เขายืนจ้องฉันด้วยดวงตาเบิกกว้างสีน้ำตาล รอคอยอะไรบางอย่าง ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ไม่รู้ว่าเพราะอะไรฉันถึงยอมตกลงมาแะที่ห้องพักของเขาในหอพักก่อนเราจะออกไปตีหมกแพกัน ตอนคุยโทรศัพท์กัน เขาก็พูดจ่าฟังดูเข้าท่ามีเหตุผลอยู่นะ “คุณแะมาสิ แล้วเราจะออกไปข้างนอกกัน ผมเพิ่งออกมาจากชั้นเรียนก็เลยต้องเปลี่ยนเสื้อผ้านะ”

ฉันพบว่าสำเนียงอิตาลีของเขาฟัง และเพื่อนสนิทฉันยืนยันว่า เขา “เซ็กซี่” เธอจัดการให้เรานัดบอดกัน ผู้ชายคนนีมาจากชั้นเรียนวิชาชีวเคมีของเธอ และฉันตอบตกลงอย่างโง่ๆ เพราะหลังจากเรียนปริญญาตรีด้วยกันสี่ปี บริดเจ็ตต์ก็รู้จักฉันดีพอจนประเมินรสนิยมเรื่องผู้ชายของฉันได้จริงมัย

เห็นได้ชัดเลยว่า ไม่

คู่เดทฉันยืนไขว้ขา ถุงเท้ามีลายแถบสายรุ้งพาดในแนวตั้ง ข้างหนึ่ง

ตั้งขึ้นมาคลุมห้อง ส่วนอีกข้างยัดอยู่ในรองเท้า เขาสวมกางเกงขาสั้นยับยู่ยี่ ซึ่งก็ไม่ได้แปลกประหลาดอะไร แต่เสื้อผ้าของเขาทั้งหมดเวลามายู่รวมกันแล้วทำให้ฉันคิดถึงเออร์เคิลจากละครซิตคอมเก่าแก่เรื่อง *แฟมิลีเมทเทอร์ส* โดยเฉพาะสายตึงกางเกงนั้น ยังมีคนสวมมันอยู่อีกหรือไงกัน

ฉันกระแอม “ฉันขอใช้ห้องน้ำก่อนเราออกไปได้มั้ย”

เขาผงกหัวแล้วชี้ไปยังห้องน้ำขนาดเล็กที่อยู่ในห้องพักรกรุ่งรัง ฉันเข้าไปข้างในแล้วล็อกประตูตามหลัง จากนั้นก็ส่องกระจกเงา นานๆ ครั้งฉันถึงจะแต่งหน้าสักทีก็เลยผลอไปถูเครื่องสำอางจนเป็นรอยไม่รู้ตัว ดวงตาสีน้ำตาลของฉันจึงดูคล้ายตาของตัวแรคคูน หลังจากแก้ไขอย่างว่องไวและทาลิปสติกสีแดงอีกรอบ ฉันก็พร้อมแล้ว

ระหว่างที่จัดแต่งผมทรงหางม้าด้วยการรวบปอยผมไม่กี่ปอยที่หลุดออกมาให้เข้าที่ ฉันก็เหลือบมองไปยังชักโครกที่มีธงยางเปล่าลอยอยู่ในน้ำ เหมือนเรือลอยแพตั้งอยู่ในทะเล

ฉันถ่ายรูปไว้ด้วยโทรศัพท์มือถือแล้วส่งข้อความไปหาบริจ **นี่คือคนที่** เธอจับคู่ให้กับฉัน **ขอบใจมากนะ**

โทรศัพท์ของฉันส่งเสียงร้องครู่หนึ่งหลังจากนั้น **เรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย** นั้นจากพวกเธอสองคนนั่นแหละ

บ๊าลิ ไม่ใช่แล้ว! น่าขยะแขยงจะตาย ฉันเพิ่งมาถึงเองนะ เขาต้องมีคนอยู่ด้วยก่อนฉันมาแน่

อ่าๆ ฉันจะโทร.หาแล้วเอาตัวเธอออกมาละ ฉันขอโทษ**จริงๆ** ในชั้นเรียนเขาดูเป็นคนดีอยู่นะ แล้วไหนจะทรงผมนั่นอีก

นิ้วฉันร่อนไปมาเหนือแผงแป้นพิมพ์ **เรื่องนั้นฉันยอม** เขามีผมที่ดูเลิศจริงๆ

คุ้เดตฉันยังคงยืนอยู่ที่เดิมตอนที่ฉันกลับออกไป เสื้อผ้าเขายังไปคนละทิศคนละทางอยู่ดี **“เราจะออกไปดื่มกาแฟกันหรือยัง”**

ฉันเสริมยิ้มแล้วเดินไปทางประตู **“แน่นอน”**

ขณะที่ล็อกประตู เขาก็เฝ้ามองฉันอีกรอบด้วยสีหน้าคาดหวัง **“คุณจะไม่พูดอะไรหน่อยเหรอ”**

“พูดอะไรล่ะ”

เขาเหลือบมองถุงเท้าตัวเอง “พูดเรื่องนี้ไง ผมทดสอบคุณอยู่ ดูว่าคุณสังเกตเห็นหรือเปล่า แต่คุณไม่เห็นพูดอะไรเลย”

โทรศัพท์ที่ฉันดัดขึ้น และฉันรับสาย “ว่าไงคะ”

บริจส่งเสียงกระซิบราวกับว่าเราเป็นสายลับในปฏิบัติการลับที่กำลังจะเกิดความผิดพลาด “ไปเจอฉันที่ร้านอาหารนะ แล้วฉันจะเลี้ยงมื้อกลางวัน เธอเอง นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยที่สุดที่ฉันชดเชยให้ได้หลังจากทำให้เธอไปเจอกับอะไรแบบนั้น”

“โอ พระเจ้า เธอเป็นอะไรหรือเปล่า” ฉันแสร้งทำเสียงเป็นห่วงเป็นใย “ได้สิ แนนอน ฉันจะไปที่นี่เดี๋ยวนี้เลย”

บริจหัวเราะเบาๆ “แหม เธอนี้เก่งแะ ถ้าอาชีพทางด้านกฎหมายของเธอไปไม่รอด เธอลองไปเล่นละครได้ตลอดเลยนะ”

ฉันวางสายแล้วเผชิญหน้ากับการออกเดทที่ล้มเหลวของตัวเอง “ขอโทษจริงๆ แต่ฉันต้องไปแล้ว”

เขานินหัว “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือเปล่า”

“เรื่องด่วนนะ คุณเข้าใจใช่ไหม แต่ยังไงก็ขอบคุณนะ ฉันแน่ใจว่าฉันจะได้เจอคุณอีก”

เขาตะโกนไล่หลังมาขณะที่ฉันเร่งฝีเท้าไปตามโถงทางเดิน “ผมจะโทรหาคุณทีหลังนะ”

“เอ่อ ได้สิ” ฉันจำไว้ว่าจะบล็อกเบอร์โทร.ของเขาขณะมุ่งหน้าไปยังร้านที่บริจกับฉันกินร่วมกันมาตลอดห้าปีหลัง อาหารของร้านเบอร์เกอร์อร่อย ขาดคุณภาพและรสชาติ แต่ราคาถูก และการที่มันราคาถูกก็เหมาะมากสำหรับมหาวิทยาลัย

อากาศเยือกเย็นแห่งแล้งทำให้ประสาทสัมผัสต่างๆ ของฉันว่องไวขึ้น ขณะที่เดินเป็นระยะทางยาวจากหอพักของหนุ่มมิตาเลียน

เมื่อฉันไปถึง บริจก็ขึ้นไปยังนาฬิกาข้อมือที่ไม่มีตัวตนของเธออย่างเสแสร้ง ผมบลอนด์ยาวของเธอปกคลุมอยู่รอบหัวเหมือนวงรัศมีเหนือใบหน้าขาวและดวงตาสีฟ้าไอซ์บลู “เธอคลานมาหรือยังไงกัน” บริจมองออกไปข้างนอก

แล้วมองกลับมาที่ฉัน “เธอเดินมาเธอ บรูยเซอร์เข้าอีกแล้วหรือไง”

“มันคงจะไปอยู่ที่นั่น ถ้าฉันหาเงินเอามันเข้าอยู่ได้” บรูยเซอร์คือชื่อเล่นที่เราคิดขึ้นมาให้รถคาโมโรเก่ากึ่งของฉันในคืนที่เครื่องมันดับไป และทำให้เราต้องเดินไปปาร์ตี้ทั้งที่สวมรองเท้าส้นสูง เท้าของพวกเราฟกช้ำจากการเดินครั้งนั้น นั่นเลยเป็นที่มาของชื่อนี้

“เธอน่าจะโทร.มานะ ฉันจะได้ไปรับเธอ”

ฉันยกไหล่ “ฉันจำเป็นต้องได้เดินสักหน่อยนะ”

“เธอกู้ยืมเงินสำหรับการศึกษาเพิ่มไม่ได้เหรอ”

บริจลิ่งกาแพมาให้ฉันถ้วยหนึ่งเรียบร้อยแล้ว ฉันเติมน้ำตาลกับครีมลงไปแล้วจิบ “ฉันกู้ยืมมาเติมที่แล้ว”

“แล้วเธอจะทำยังไงต่อล่ะ”

ก่อนจะทันได้ตอบ สาวเสิร์ฟก็ช่วยชีวิตฉันไว้ด้วยการถามถึงอาหารที่เราจะสั่ง เมื่อเธอผละไปแล้ว ฉันก็เปลี่ยนเรื่องคุย “ไม่มีการออกเดทอีกแล้วนะ ฉันจบเรื่องกับพวกผู้ชายแล้ว นอกจากนี้ ฉันมีรายงานเล่มเบ้อเร่อที่ต้องทำส่งตามกำหนดก่อนหยุดฤดูหนาวด้วย และฉันจะทำไมเสร็จถ้ายังไม่เริ่มค้นคว้าเสียที”

บริจกลอกตา “เธอจะทำเสร็จนะ ความวิตกกังวลใหญ่หลวงที่สุดของเธอก็คือ เธอจะได้เอบวกหรือเอบวกๆกันแน่ ของอย่างนี้อยู่ในสายเลือดเธออยู่แล้ว เธอยังใช้หนังสือของแม่เป็นจุดเริ่มต้นทางความคิดสำหรับรายงานของเธออยู่หรือเปล่า”

“ใช้สิ งานวิจัยของแม่เรื่องผู้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมกับผู้มีภาวะจิตไม่มั่นคงทำให้ฉันสนใจ และฉันคิดว่ามีอะไรให้ศึกษาอีกมากในส่วนที่เกี่ยวกับการฟ้องร้องพวกเขาในศาล แต่ฉันยังต้องค้นคว้าอีกเยอะถึงจะพร้อมร่างความคิดเห็นของตัวเองในหัวข้อนี้”

อาหารของเรามาเสิร์ฟและเราทั้งคู่ต่างก็ลงมือกิน ไม่พูดไม่จาจนกระทั่งเรากินเสร็จแล้วจิบกาแฟอีกถ้วย

“ฉันรู้สึกยังกับว่าฉันจะไม่ได้เจอเธออีกต่อไปแล้วเลย” บริจพูดพลางทำปากยื่นเหมือนนางแบบ

“ฉันรู้ เธอน่าจะมาเรียนกฎหมายกับฉันนะ”

“เหอะ” เธอหัวเราะ “เพราะโลกต้องการทนายความมากกว่านี้และต้องการหมอน้อยกว่านี้สินะ” เธอเคาะเล็บมือลงบนโต๊ะ “เธอย้ายเข้ามาอยู่กับฉันได้ตลอดเลยนะ เธอเกลียดเพื่อนร่วมห้องของตัวเอง ฉันเองก็เกลียดเพื่อนร่วมห้องของฉันเหมือนกัน นี่เป็นแผนการที่สมบูรณ์แบบเลยนะ”

“ยกเว้นข้อเท็จจริงที่ว่าพาร์ทเมนต์เฮงซวยของฉันจ่ายค่าเช่าแค่ครึ่งเดียวเพราะอยู่ในมหาาลัย และฉันมั่นใจว่าพ่อแม่เธอไม่อยากให้เธอมาอัดกันอยู่กับฉันแบบซอมซ่อแน่นอน”

“เรื่องเงินนี่น่าเบื่อชะมัด เราจำเป็นต้องหาทางทำให้เธอรวยแล้วละ” บริจพูดเรื่องนี้ด้วยท่าทางของคนที่ไม่เคยต้องกังวลเรื่องเงินมาก่อน แต่ฉันก็ไม่โกรธเธอหรอก เธอพยายามจะทำความเข้าใจเรื่องนี้และเป็นเพื่อนที่ดีมาโดยตลอด อันที่จริงแล้วเธอเป็นเพื่อนสนิทและเพื่อนเพียงคนเดียวของฉันเสียด้วยสิ ไม่ใช่ความผิดของเธอเลยที่มีพ่อแม่รวยมหาศาลและการที่พ่อแม่ฉันตายไปแล้ว

“ขอบใจสำหรับมือเที่ยงนะ” ฉันบอก “แต่ฉันต้องไปแล้ว รายงานมันไม่มีทางเขียนตัวเองขึ้นมาได้หรอก”

บริจจ่ายเงินค่าอาหาร และเราเดินออกไปด้วยกัน “อย่างน้อยก็ให้ฉันขับรถไปส่งเธอที่ห้องเถอะ”

“ขอบใจนะ แต่ฉันต้องไปเอาเอกสารกู้ยืมเงินสำหรับเทอมหน้าก่อนกลับไป อยากจะมาที่ห้องฉันสุดสัปดาห์นี้แล้วมานั่งทำงานด้วยกันมัยละ เพื่อนร่วมห้องผู้ชั่วร้ายจะไม่อยู่ที่ห้องพอดี เธอว่างั้นนะ”

บริจยิ้ม ลักยิ้มปรากฏขึ้นมาบนแก้มทั้งสองข้าง “ได้เลย ฉันจะเอามือเย็นไปด้วยแล้วกัน”

“เข้าท่าดี แล้วเจอกันนะ”

ฉันเดินออกมา เศร้าใจที่ตัวเองไม่สามารถใช้เวลากับเธอมากกว่านี้ได้ ฉันคิดถึงวันเวลาตอนเรียนปริญญาตรีของพวกเราเมื่อเราอาศัยอยู่ในหอพักและมีเวลาทำเรื่องสนุกๆ กัน โรงเรียนกฎหมายให้นิยามใหม่แก่สำนวนที่ว่า “ทำงานจริงจัง ไม่มีการเล่น”

มิสซิสเฮนเซลนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของเธอตอนที่ฉันไปถึงก่อนเวลาเลิกงาน “อา เคทลิน เธอเนอะ ฉันมีเอกสารของเธออยู่นะจ๊ะ”

เธอส่งกองเอกสารให้ฉัน และฉันตรวจดูมันคร่าวๆ พลางนึกหน้าขณะที่คำนวณจำนวนตัวเลข “เงินกู้ยืมของฉันลดลงเหลืออะ”

มิสซิสเฮนเซลขมวดคิ้วเข้าหากัน “ฉันเกรงว่าจะเป็นอย่างนั้นจ่ะ ไม่ใช่แค่ของเธอหรอก ที่รัก ของทุกคนเลยละ งบประมาณถูกตัดนะ”

“แต่ค่าเทอมแพงขึ้นนะอะ” ฝ่ามือฉันเริ่มมีเหงื่อออกขณะที่ใคร่ครวญว่านี่หมายถึงอะไร

“อย่างน้อยเธอก็ยังมีเวลาอีกสองสามเดือนทำงานเก็บเงินนะ มีใครที่เธอจะโทรไปขอความช่วยเหลือได้บ้างมัยจ๊ะ”

ฉันสั่นหัวระหว่างกำลังจะร้องไห้แล้วรีบออกมาพาลงสาปส่งมาศคารากับน้ำตา ฉันทำงานหาเงินในเวลาอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าได้ไม่มากพอสำหรับส่วนต่างของเงินที่ต้องจ่ายหрок ฉันใช้ชีวิตในช่วงต้นเทอมฤดูใบไม้ร่วงด้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ไร้คุณค่าทางสารอาหารเสียเป็นส่วนใหญ่ ถือเป็นเรื่องน่าประหลาดเลยทีเดียวที่ฉันไม่เป็นโรคหลักปิดล็อกเปิด ถ้าต้องจำกัذبไปมากกว่านี้ ฉันคงต้องยังชีพด้วยอากาศกับน้ำเปล่าแล้ว

ขณะที่วิ่งผ่านสนามและพยายามจะสงบสติอารมณ์ให้พอจะคิดวางแผนอะไรให้ออก ฉันก็ชนเข้ากับใครคนหนึ่ง และเราทั้งคู่ก็ทำทุกอย่างในมือหล่นเมื่อเงยหน้าขึ้น ฉันก็มองเข้าไปในดวงตาของผู้ชายซึ่งเชือกซ์ที่สุดเท่าที่เคยพบมา เขาดูจะอายุมากกว่าฉันนิดหน่อย อาจจะราวๆ ยี่สิบปลายๆ หรือสามสิบต้นๆ แต่มีท่าทางแบบคนที่ไม่ว่าอะไรจะแบกรับความรับผิดชอบสักเท่าไร เขาสวมกางเกงยีนที่เกาะอยู่บนสะโพกได้อย่างเหมาะสมเจาะกับเสื้อแจ็กเก็ตหนังสีดำที่ทำให้เขามีลุคแบบแบดบอย เขาเก็บหมวกกันน็อกขึ้นมาแล้วปิดฝุ่นออก

ฉันสูดหายใจเข้าแล้วยื่นมือออกไปรับหนังสือ “ขอโทษจริงๆ อะ ฉันไม่ทันได้ดูทาง”

“ผมผิดเองครับ” เสียงของเขาทั้งเร่าร้อนและเยือกเย็น ส่งกระแสชาบชานไปทั่วตัวฉัน “คุณโอเคมัย ผมทำให้คุณเจ็บหรือเปล่า”

“ไม่ละ ฉันไม่เป็นไร”

ผู้ชายคนนั้นเก็บเอกสารแผ่นสุดท้ายและเราทั้งคู่ก็ยืนขึ้น ดวงตาสีเข้มและคมกริบของเขาดูเหมือนมองทะลุเข้ามาในใจฉัน ผมสีเข้มปรกลงเหนือหน้าผากในแบบ “เพิ่งลุกจากเตียง” ที่พวกผู้ชายพยายามอย่างหนักที่จะจัดทรงให้ได้แบบนี้ แต่น้อยคนนักจะทำสำเร็จ แน่หนอนว่าไม่มีใครทำได้เหมือนเขา

นิ้วของเราปิดโดนกันเมื่อเขาส่งเอกสารคืนให้ มือเขาเป็นสีแทน นิ้วมือเรียวยาวดูแล้วทั้งแข็งแรงและอ่อนโยน

เขามองหนังสือของฉันแล้วยิ้ม “วิทยาลัยกฎหมายเธอ?”

“ค่ะ ชัดแจ๋วเลยสินะ คุณเรียนที่นั่นเหรอ?”

“พ่อแม่ผมก็หวังอย่างนั้นอยู่ แต่ไม่หรอก ผมแค่มาหาน้องชายนะ”

ท้องไส้ฉันหล่นวูบขณะที่ตระหนักว่าตัวเองคงไม่มีโอกาสบังเอิญพบเขาอีก “ฉันฉันไม่รังเกียจคุณไว้แล้วละ ขอขอบคุณที่ช่วยนะค่ะ”

เขาหยุดชะงักราวกับอยากรจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็หมุนตัวจากไป

ฉันหมุนตัวกลับมา ยังพยายามหายใจให้ทันขณะที่แสร้งทำเป็นตรวจดูโฆษณาบนกระดานข่าวประกาศของนักศึกษา

โฆษณาชิ้นหนึ่งสะดุดตาเข้าพอดี ฉันเลยดึงออกมาอ่าน คุณมีเสียงที่น่าฟังหรือเปล่า อยากเพิ่มรายได้ตัวเองสักสองหรือสามเท่าและทำงานที่บ้านไหม โทร.หาเราแล้วทิ้งข้อความไว้สิ ถ้าเราชอบสิ่งที่คุณได้ยิน เราจะโทร.กลับมาหาคุณ

ถ้าสามารถเพิ่มรายได้ตัวเองสักสองหรือสามเท่า ฉันก็จะอยู่รอดไปตลอดปีแน่ๆ ฉันโทร.ไปตามเบอร์ของงานขายของทางโทรศัพท์ แล้วทิ้งข้อความไว้ด้วยเสียงแบบที่แสดงความเป็นมืออาชีพที่สุดของตัวเอง ก่อนจะวางสายพร้อมกับหัวใจที่เต้นกระหน่ำ

ฉันมุ่งหน้ากลับที่พักด้วยความหวังสำหรับอนาคตที่พื้นดินกลับมาอีกครั้ง และไม่แม้แต่จะฝันกลางวันถึงมิสเตอร์สุดแสนลึกลับ ลืมไปเสียสนิทเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีว่าวันนี้คือวันอะไร

ลืมไปจนกระทั่งฉันตรวจดูจดหมายแล้วถึงจะจำได้

มือสั่นระริกของฉันเปิดดูการ์ด มันเป็นกระตาสีครีมมีลายดุนูน

เหมือนเช่นเคย พิมพ์ด้วยตัวอักษรแบบเฮลveticaขนาดสิบสองพอยต์ และ
ประทับตราไปรษณียากรจากเมืองต่างๆในประเทศเสมอ

และข้างในการ์ดเขียนข้อความแบบเดิมทุกครั้ง อีกปีแล้วและยัง
โดดเดี่ยวเหมือนเคย หนึ่งช่วงเป็นหมายเลขที่โดดเดี่ยวเหลือเกิน

ฉันทิ้งการ์ดแล้วยืนตัวสั่นเทาอยู่ตรงนั้นพลางพยายามจะหายใจ ฉัน
โทร.หาบริจ แต่ก็เจอระบบรับฝากข้อความของเธอแทน “เขาเจอฉันอีกแล้ว
ผู้ชายที่ฆ่าพ่อแม่ฉัน เขาเจอฉันแล้ว”

2

คำแห่งศีลธรรม

“นักสืบเบย์โบลด์ส อยู่ที่ไหนคะ”

เจ้าหน้าที่ร่างสูงกล้ำโตที่นั่งอยู่ตรงหน้าฉันนี่หน้า ซึ่งนั่นเลยไปเน้นให้รอยยิ้มที่ค้างเขาเด่นขึ้น “เขาลาพัก ผมเป็นคนดูแลคดีต่างๆ ของเขา ระหว่างที่เขาไม่อยู่” เขาฟังดูเหนื่อยล้า ดึงเครียด และไม่ใส่ใจจะฟังปัญหาของฉัน แต่ฉันไม่สน ถ้าฉันได้เรียนรู้อะไรบางอย่างตั้งแต่คืนที่พ่อแม่ฉันถูกฆาตกรรมละก็ นั่นคือคุณต้องทำให้พวกเขาฟัง

ฉันส่งถุงช้อปปิ้งที่ใส่จดหมายกับซองจดหมายไว้ให้เขา “ฉันสัมผัสมันก่อนจะทันรู้ว่ามันคืออะไร จากนั้นก็จัดการกับมันด้วยถุงมือตลอดเพื่อรักษาหลักฐานอะไรก็ตามที่มีอยู่เอาไว้ค่ะ”

เขาจ้องมองฉันด้วยดวงตาแหลมคมสีน้ำเงินที่ตัดกับผมสีเข้มที่เริ่มหงอกนิดๆ บริเวณขมับอย่างน่ามอง “นั่นอะไรนะ”

“จดหมายอีกฉบับจากฆาตกรไงคะ”

“ฆาตกรอะไร”

ฉันถอนใจ “คุณไม่ได้ดึงแฟ้มของฉันขึ้นมาดูเหรอ”

เขายกไหล่ “ก็ผมเพิ่งเข้ามา”

ฉันชนพองกับความมโหฬารของตำรวจนายนี้ขณะที่เรานั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานรกรุงรังของเขา “คุณเจ้าหน้าที่...” ฉันเหลือบมองกองเอกสารที่อยู่ข้างคอม-

พิวเตอร์ ในเมื่อเขาไม่สนใจจะแนะนำตัวเองเลย... “เกรย์ ฉันชื่อเคทลิน ทราวิส ค่ะ เจ็ดปีก่อนตอนอายุสิบห้า นักฆาตรดึกดาสังหารพ่อแม่ฉันต่อหน้าฉันเลย แต่ฉันไม่ตาย และก็ไม่มีใครจับฆาตรกรได้ แต่ทุกๆ ปีในวันครบรอบการตายของพวกเขา--”

“คุณได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง” เกรย์กวาดตาดูแฟ้มแบบผ่านๆ “ถูกส่งมาจากพื้นที่ต่างๆ ในประเทศ มีข้อความเหมือนเดิมเสมอ ใช้แล้ว ข้อมูลเขียนไว้ในนี้หมดแล้ว”

ฉันชี้ไปยังถุงซิปล็อกในมือเขา “นี่มาจากฆาตรกรค่ะ”

“หรือไม่ก็การเล่นพิเรนทร์”

“ไครมันจะมุ่งมั่นขนาดนี้คะ ตลอดหลายปีเลยเนี่ยนะ”

“งั้นก็เป็นการเล่นพิเรนทร์ที่แสนสั่นแอ่มากๆ”

ฉันเคาะเท้าอย่างหงุดหงิด หลังจากทีร้อฮิดาคณีนี่มาสวมหัวโมงท่ามกลางผู้คนที่มีแนวโน้มว่าจะโกหกหาอะไรและดูท่าจะฉีราดตัวเองแหงๆ จากกลิ่นเหม็นหนึ่งที่โชยออกมา สำนักงานตำรวจไม่ได้ทำอะไรที่จะช่วยบรรเทาสภาพแวดล้อมไม่พึงประสงค์นี้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างมีกลิ่นเหม็นและดูขมขื่น

“นี่คือเบาะแสที่จะใช้จับพวกผู้ร้ายค่ะ” ฉันพูด “คุณก็รู้ สิ่งที่พวกคุณควรจะได้รับเงินค่าจ้างให้ทำไงล่ะคะ”

“ใช่เลย พวกเราควรจะได้รับเงินค่าจ้าง และผมยังรอเงินค่าล่วงเวลาของผมอยู่เลย ดังนั้นนะ ถ้าคุณไม่มีข้อมูลการกระทำผิด คุณก็ปล่อยผมไปเถอะ ปล่อยให้ผมทำงานของตัวเองอย่างสงบสุขเสียที”

เขากล้าดียังไงถึงหงุดหงิดใส่ฉันนะ “งั้นก็ทำสิคะ คุณเจ้าหน้าที่ จับฆาตรกรซะ”

“นักสืบ” เขาพูดเสียงกระด้าง “ไม่ใช่เจ้าหน้าที่” ความโกรธเคืองแบบเงิบงันล่องลอยอยู่ในอากาศ แล้วเกรย์ก็ถอนใจ “เราทำอะไรกับกระดาดแผ่นเล็กๆ ในถุงซิปล็อกไม่ได้มากนัก แต่ผมจะคุยกับเรย์โนลด์สให้ ดูว่าเราจะทำอะไรกันบ้าง”

“คุณทำอะไรได้มากมายกับกระดาดแผ่นเล็กๆ นี่” ฉันบอกพลาง

ยกนิ้วขึ้นมาทำเป็นเครื่องหมายอัฒประกาศ “อย่างแรกเลย คุณสามารถบอกได้ว่าเครื่องเขียนแบบนี้หายากและผลิตขึ้นเฉพาะในบริษัทที่เอกชนเป็นเจ้าของในเมืองเวนิสที่อิตาลี เป็นกระดาษเคลือบราคาแพงที่มีเส้นลายน้ำแบบเฉพาะเจาะจง เห็นได้ชัดว่าใครก็ตามที่ส่งของพวกนี้มาเป็นพวกมั่งคั่งและมีเส้นสายมากมาย และพวกเขายังเดินทางหรือไม่ก็ให้ใครสักคนส่งจดหมายแทนพวกเขา คุณสามารถใช้มันทดสอบหลายนิ้วมือ ดีเอ็นเอในน้ำลาย หรือชนิดหมึกพิมพ์ก็ได้ ถึงแม้ว่าสิ่งทีพบจะไม่นำไปสู่อะไรก็เถอะ คุณสามารถออกหมายศาลให้บริษัทเครื่องเขียนมอบรายชื่อลูกค้าทั้งที่อยู่ที่นี่และอยู่ต่างประเทศมาให้ แล้วดูว่าใครน่าจะเข้ากับเค้าโครงของฆาตกรที่ฆ่าพ่อแม่ฉัน คุณสามารถทำอะไรได้หลายอย่างกับ ‘กระดาษแผ่นเล็กๆ’ ถ้าคุณสนใจจะไขคดี”

เขาผิวปาก “ขอบใจนะ เซอร์ล็อก”

“ว่าไงนะ”

“ไม่มีอะไร” นักสืบถอนใจอีกครั้ง พลังที่น้ำหนักลงบนเก้าอี้ราวกับว่ากำลังแช่ตัวลงในอ่างน้ำอุ่น “มิสทราวิส ผมรู้ว่าเรื่องนี้ยากเย็นสำหรับคุณ แต่คดีของคุณเป็นคดีเก่าๆ ไม่ออกแล้ว นักฆาตรดติกาลได้สนุกกับการฆ่าบุคคลที่โด่งดังสองสามครั้ง แต่เขาก็คงตายไปแล้ว หรือไม่ก็ดำดินหายไปจนเราจะไม่มีวันเจอตัวเขาอีก เราให้คนระดับหัวกะติของเราทำคดีและพวกเขาก็ไม่คืบหน้าเลย การดูซีรีส์ลอร์แอนดอร์เดอร์ไม่ก็ตอนไม่ช่วยให้คุณเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายหรอกนะ” เขายืนขึ้นเพื่อไล่ฉัน แต่ฉันไม่ยอมลุก

“ไม่หรอกค่ะ นั่นไม่ช่วยอะไร แต่คุณรู้มั้ยคะว่าอะไรที่ช่วย” ฉันเอียงคอแล้วจ้องเขา “ก็ปริญญาสาขากะบวนการยุติธรรมทางอาญาและจิตวิทยาอาชญากรจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ตามมาด้วยวิทยาลัยกฎหมายที่ฮาร์วาร์ดนะสิ ระดับการศึกษาของคุณอยู่ชั้นไหนล่ะคะ คุณนักสืบ”

“ผมมีประสบการณ์ในโลกแห่งความเป็นจริงนะ ฟังนะ ผมจะเขียนสำนวนเอกสารไว้ในแฟ้มคดีของคุณแล้วคุยกับเรย์โนลด์สเมื่อเขากลับเข้ามา ถ้าจะทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น ผมขอแนะนำว่าให้หาเพื่อนเดินไปรับไปส่งที่รถ

ตอนกลางคืนแล้วล็อกประตูตลอดเวลาแล้วกันนะ ถ้าหมอนี้อยากจะลองทำอะไร ตอนนี้อะไรก็คงจะทำได้ไปเรียบร้อยแล้วละ”

ฉันออกจากออฟฟิศเขาในแบบที่โกรธจนควันออกหูและมีรสชาติของซี่เถ่าอยู่ในปาก

ฉันดูให้แน่ใจว่าล็อกออฟาร์ทเมนต์แล้วจึงค่อยทิ้งกระเป๋าลงบนเก้าอี้ยาวเมื่อโทรศัพท์ดังขึ้น ฉันเหมาเอาเองว่าเป็นบริดเจ็ตต์ “โอ พระเจ้า พวกเขาเลี้ยงคนพวกนี้ให้โง่หนักขึ้นเรื่อยๆเลย” ฉันพูด

เงียบกريب

“ฮัลโลล บริดเจ็ตต์”

“มิสทรวิส นี่ตอนนำจากเฟลชเชอร์พาเลซค่ะ คุณทั้งข้อความไว้ในเครื่องตอบรับของเราเรื่องงานไข่ม้อยคะ เราชอบเสียงของคุณค่ะ และเราโทรมาเพื่อดูว่าคุณสนใจจะทำงานให้เราหรือเปล่า” คำพูดของตอนนำที่หลุดจากลิ้นมีสำเนียงต่างชาติจางๆที่ฉันบอกไม่ได้ว่าที่ไหน

ฉันทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้สีชมพูเก่าแก่แสนเก๋แก่เต็มไปด้วยริ้วรอยในห้องนั่งเล่น “บริษัทคุณชื่ออะไรนะคะ เฟลชเชอร์พาเลซเหรอ นี่ใช้งานพนักงานขายทางโทรศัพท์หรือเปล่าคะ”

“ฉันคิดว่า คุณจะพูดแบบนั้นก็ได้ เราคือบริษัทเช็ทซ์โฟนค่ะ มิสทรวิส และเรามองหาผู้หญิง กับผู้ชายที่มีเสียงเซ็กซี่ผู้ชอบการแสดงละคร คุณจะมีส่วนร่วมในการสร้างจินตนาการทางเพศกับลูกค้าผ่านทางโทรศัพท์ คุณจะได้รับเงินหนึ่งดอลลาร์สำหรับทุกๆ นาทีที่คุณรับสาย ซึ่งนั่นถือว่าสูงกว่าที่บริษัทส่วนใหญ่ในธุรกิจแบบเราจ่ายให้ในเวลา”

ขณะกระแอมไอเพื่อยืดเวลาออกไป ฉันก็พยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่เธอบอก “คุณอยากให้ฉันมีเซ็กซี่ทางโทรศัพท์กับคนแปลกหน้าเพื่อเงินขึ้นหรือคะ”

“เราอยากให้คุณแสดงบทบาทเพื่อพวกเขาค่ะ ไม่ใช่ให้มีเซ็กซี่จริงๆ และงานนี้ถูกกฎหมายแน่นอน คุณสามารถทำงานจากบ้านได้ กำหนดเวลาการทำงานของคุณเอง แล้วเลือกหัวข้อที่คุณสบายใจจะรับบทบาท คุณไม่จำเป็นต้องรับสายที่คุณไม่ยอมรับ แต่ฉันจะบอกว่าสาวๆที่...เปิดกว้าง...

ทำเงินได้มากมาย”

ฉันตัวสั่นเมื่อนึกถึงว่าความคิด “เปิดกว้าง” แบบไหนกันที่อยู่ในธุรกิจประเภทนี้ “เอ่อ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันคาดหวังได้เลยค่ะ ขอฉันคิดดูก่อนแล้วค่อยโทร.กลับไปบอกคุณได้มั้ยค่ะ”

“ได้สิคะ เดี๋ยวฉันจะส่งอีเมลนโยบายของบริษัทกับตัวอย่างบทพูดให้คุณดูก่อนดีมั้ย แล้วคุณค่อยบอกฉันว่าคุณคิดยังไงเมื่อคุณได้อ่านทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว”

ฉันขอบคุณตอนนั้น จดหมายเลขโทรศัพท์ของเธอไว้บนกระดาษจดข้างตัว ให้อีเมลเธอไปแล้ววางสาย พลังนึกสงสัยว่าชีวิตตัวเองมาถึงจุดที่เริ่มพิจารณางานประเภทนี้ได้อย่างไร แน่ละว่าฉันไม่สามารถทำงานแบบนี้ได้ถึงงานนี้จะไม่ผิดกฎหมายก็จริง แต่มันผิดศีลธรรม ไร้จรรยาบรรณ และน่ารังเกียจอย่างแท้จริง ฉันนึกไม่ออกเลยว่าจะทำให้คนแปลกหน้าช่วยตัวเองจนเสร็จจากการจินตนาการว่าฉันทำสิ่งต่างๆ ที่เขาต้องการได้อย่างไร นี่ให้ความรู้สึกเหมือนฉันไปล่วงละเมิดทางเพศคนอื่นเข้าเลย

ระหว่างกำจัดความคิดเรื่องงานและเงินออกไปจากสมอง ฉันก็เดินไปยังห้องนอน วางหนังสือทั้งหมดลงบนโต๊ะเขียนหนังสือแล้วเปลี่ยนมาสวมกางเกงออกกำลังกับเสื้อยืด อพาร์ทเมนต์ดูจะเงียบกว่าปกติ ถึงแม้จะเป็นตอนที่ไวโอเลตออกไปข้างนอกตอนกลางคืนก็ตาม ฉันเดินกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่นแล้วถึงได้รู้ว่ามียะไรผิดปกติ

ภาพวาดบางภาพของฉันหายไปจากผนัง เกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นเนี่ย

ฉันรีบเข้าไปในห้องของไวโอเลต เจ้าแครกเสดแมวผอมแห้งหนึ่งหุ้มกระดุกของเธออยู่ฉันพอแล้ววิ่งออกไป เป็นไปได้ว่าจะไปลั่นเล็บกับเก้าอี้ฉันอีกแล้ว ไวโอเลตชนทุกอย่างออกไปหมดเลย เว้นแต่ตุ๊กตาสีชมพูที่พรมเช็ดเท้า ไทโรโกสที่มียะไรแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเธอทำอะไรบนนั้นบ้าง “นั่งตัวสวบ”

ฉันกดเบอร์โทรศัพท์ของเธอขณะที่ย้ายกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่นแล้วได้รับข้อความว่าไม่สามารถติดต่อได้ จากนั้นฉันก็กดเบอร์โทรศัพท์ของบริตเจ็ตต์อีกครั้ง และเธอรับสาย

“นั่งตัวสวบประยาบัดซบ!” ฉันกรีดร้องใส่โทรศัพท์ พร้อมกับตบ

แครกเฮดออกห่างจากเก้าอี้ของตัวเอง

“อ้อหือ เธอจำ เกิดอะไรขึ้นนะ”

“เยอะเยอะเลย แต่ข่าวล่ำมาไวนะเธอ ยายไวเผ่นไปแล้ว ยายนั้น
ขโมยของของฉันไปด้วย ขนไปจนหมดเลยนะ แถมยังไม่ได้จ่ายค่าเช่าของ
เดือนนี้ด้วย ยายนั้นสัญญาว่าจะเอาเงินให้ฉันวันนี้ ฉันจบสิ้นแล้ว บริจ”

“โอ พระเจ้า ฉันเสียใจด้วยจริงๆ ฉันให้เธอยืมเงินได้อยู่หรอกนะ
แต่ก็ให้ได้ไม่ค่อยมากนัก เธอรู้ใช่ไหมว่าพ่อแม่ฉันไม่ได้ให้เงินสดมากขนาดนั้น
พวกเขาจ่ายแค่บิลเรียกเก็บเงินให้ฉันเอง เธอจะทำยังไงต่อล่ะ”

ฉันทรุดตัวลงนั่งกับพื้น ความโกรธแปรเปลี่ยนเป็นความอับจนสิ้นหวัง
ขณะที่ฉันกลั่นเสียดสี “ก็ไม่รู้เหมือนกัน ชาติที่แล้วฉันเคยเป็นฆาตกร
ฆ่าหมู่ลูกหมากับเด็กหรือไง บริจ ฉันต้องเคยเป็นแน่ๆ ไม่งั้นทำไมชีวิตถึง
ได้คอยอัดหน้าฉันอยู่เรื่อยเลย”

“เธอเป็นคนดีจ๊ะ ดีที่สุดที่ฉันรู้จักมาเลย จะต้องมีบางอย่างเปลี่ยนแปลง
ไปเพื่อเธอ ฉันรู้ว่าจะมีแน่ๆ เปิดใจรับความเป็นไปได้เอาไว้เรื่อยๆนะ”

ฉันมองไปที่กระดานจดบนโต๊ะข้างเก้าอี้ “เปิดใจรับความเป็นไปได้
เอาไว้เรื่อยๆนั่นแหละ” แต่ถ้าเกิดว่าความเป็นไปได้พวกนั้นทำให้ฉันรู้สึกเหมือน
เป็นโสเภณีล่ะ ถ้าเกิดว่าความเป็นไปได้พวกนั้นทำให้ฉันหวาดกลัวขึ้นมาล่ะ